

Az Apokalipszis szakácskönyvéből

I

Megyünk az olvadás fegyverzajában,
mint harctérre vezényelt katonák,
magába harapó zsíroskenyéren –
phóolvadásos rétkaréjon át.

Az égre kúszó alkony-nyelv ledér
ízlelőbimbóin a dér
porcukrát, délután ködtejfelét
átjárja szurdik-ínyfalból a vér

szivárgó, édes nedve. Homorún
borul fölénk, mint szájpaddás, a menny:
begyulladt boltozat, nyálgleccserek, –
nazális szél szipákol odafenn.

Az Isten téli szájában megyünk,
nyúlós latyakban, körbe-körbe, és
fogyunk – kenyér-szalonna katonák –,
menetelésünk: veszteglő veszés.

De csak megyünk előre, körbe, bátran
világ-kígyónk farkába harapott –,
megyünk, megyünk, egy óriási szájban
plágyan forogva – ínycsfalatok;

amíg fogy egyre, elfogy már alólunk
a föld, a kő s a benne rejtező
érc s kőolaj – a hús, a zsír, a só: mind,
mikből a Semmi lakomája fő.

II

Zörög a fény, az égi sztaniol.

 Bontogatják a megavasodott
 bont – a Földgolyót – az angyalok;
nyáluk csurog, s kialszik a Pokol

egy percre, – ámde máris újralobban
 cukortól kéken ég a kárhozat
 (mint akta új lapján az áthozat);
 olt s szít az édes nyál, ha tűzbe pottyán.

Zörög a fény, a gyúrt ezüstpapír;
 golyóba gyúrni – Nappá – régi móka, –
 péj-csokoládénk épp olyan csalóka,
mint hámozatlan túlfelén a pír.

Csillag vakít, bolygói fénylenek:
 Tejút-karácsonyfánk áram alatt...
 Megrágnak, Föld, az égi tejfogak,
 angyali óvodák emésztenek.

Zörög a fény, hengergetik javában
 a sztaniollá fémesült reményt, –
 doktor Isten kitöltötte vényt
 nem váltják be a földi patikában.

III

Gyerekkoromban felszöktem gyakorta
 padlásra, hol a dió lakott
 kosárban,
 összeöntve nagy halomba,
 és mint teremtés előtt a csillagok
 s bolygók. A tartógerenda tövén,

